

La dignitat

«Mai normalitzarem la injustícia. Mai oblidarem cadascuna de les nits que passeu injustament a la presó»

Estremera i Soto del Real. Entre els murs dels centres penitenciaris hi ha empresonats injustament el vicepresident Oriol Junqueras, el conseller Quim Forn, el diputat i expresident de l'ANC, Jordi Sànchez, i el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart. Viuen una situació esperpèntica, que despulla totes les vergonyes democràtiques d'un estat que ha dimitit de la política i ha optat per la repressió.

Tots ells, com els membres del govern a l'exili, són gent pacífica, demòcrata, amb la que evidentment s'hi pot estar d'acord o discrepar. Però en cap cas haurien de ser a una presó per les seves idees, sinó a casa, amb les seves famílies. Dos d'ells, a més, són diputats a qui s'impedeix exercir les obligacions del seu càrrec, vulnerant no només els seus drets, sinó el dels centenars de milers de persones que els van votar.

Seria injust, però, estendre'm més en el fet negatiu, en el formigó i les cel·les, en les visites limitades, en la duresa de la situació. Seria injust amb el que he vist, perquè deixaria de destacar el més important: la dignitat.

La seva enorme dignitat. Una dignitat gens altiva, sinó senzilla, natural. Una dignitat fruit de la serenitat i la fermesa de qui, malgrat la injustícia, té la consciència tranquil·la. Una dignitat que empetiteix tot allò que puguem dir nosaltres. Perquè no han malgastat ni un minut en l'odi o el rancor, si no en preocupar-se per aquells qui estimen, per la situació política, per la gent. Continuen tenint el país al cap, i això no hi ha mur que ho pugui aturar.

El d'aquest dijous és el segon viatge que he fet des que sóc president del Parlament, després del de Brussel·les. I cap del dos s'haurien d'haver produït. Comptar amb el govern a l'exili i a la presó, per motius polítics, és un escàndol democràtic que denunciarem fins que tots i totes puguin tornar a casa.

Per això, malgrat ser dos viatges que no hauria volgut fer, són absolutament necessaris. Perquè una de les meves responsabilitats és garantir els drets polítics dels 135 diputats, especialment d'aquells que no poden ser al Parlament. En conseqüència, lluitaré per la seva llibertat i, fins que no s'assoleixi, treballaré perquè puguin exercir la seva responsabilitat com a diputats, que va molt més enllà de votar en un ple del Parlament.

I lluitaré també perquè recuperem les institucions com més aviat millor. Els grans avenços i èxits assolits com a país, de la immersió lingüística a l'1 d'octubre, per posar només dos exemples, s'han aconseguit quan institucions i societat civil mobilitzada han avançat en la mateixa direcció: la de construir un país millor, més just i més lliure. Les institucions i una societat activa són dos pilars que es necessiten mútuament, més encara en situacions tan difícils com l'actual. I no hi hem de renunciar.

Mai normalitzarem la injustícia. Mai oblidarem cadascuna de les nits que passeu injustament a la presó. I, sobretot, treballarem per estar a l'altura de la vostra dignitat. Perquè no serem lliures fins que no sigueu lliures.